

Full diocesà

19 de setembre del 2021

p4 – Admissió als ordes del seminarista Rui Jordi

p8 – “Perplexitat, dolor, respecte, esperança”, glossa del bisbe

Davant l'eutanàsia, el testament vital

El testament vital, o Document de Voluntats Anticipades, és l'expressió escrita de la voluntat d'un pacient sobre els tractaments mèdics que desitja rebre, o que no està disposat a acceptar, en la fase final de la seva vida.

El testament vital també especifica que s'administrin els tractaments adequats per a pal·liar els sofriments, però que no s'apliqui l'eutanàsia.

El testament vital és essencial:

1. Per a deixar constància, de manera anticipada, de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar determinats tractaments mèdics. D'aquesta manera hom allibera els familiars del pes

de prendre decisions pel malalt en situacions tan difícils.

2. Per a evitar l'atropellament de la dignitat i llibertat de la persona incapacitada que implica la llei de l'eutanàsia.

3. Per a ajudar a humanitzar el procés de la mort procurant una assistència humana material i espiritual.

La Llei orgànica de regulació de l'eutanàsia recull que no podrà aplicar-se l'eutanàsia en cas que la persona hagi subscrit anteriorment un document amb instruccions prèvies, testament vital, voluntats anticipades o documents equivalents reconeguts legalment.

Per això és important que es faci i que s'inscrigui en el Registre de voluntats vitals de la Comunitat Autònoma corresponent per tal que tingui validesa jurídica.

«On hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena»

Diumenge XXV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»
(2,12.17-20)

Salm responsorial

El Senyor fa costat als meus defensors.
[53]

Lectura de la carta de sant Jaume

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.
(3,16-4,3)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Ales-

hores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»
(9,30-37)

«Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: “Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots”»

Servei i acolliment

Carles Riera i Fonts, pvre.

El missatge de l'evangeli que es proclama avui conté dos conceptes principals: el servei i l'acolliment. Ambdós conformen un llenguatge idoni i eficaç per a parlar de Déu. Si els posàvem en pràctica propiciaríem una profunda transformació de la realitat.

Jesús prepara serenament els seus deixebles perquè es vagin fent la idea que ell ha de viure la passió. Els ensenya a obrir-se i a ajudar. No entenen el que els diu, però no gosen fer-li preguntes.

Un tarannà servicial neix d'una mirada fonda i comprensiva del nostre entorn, de la inherent capacitat solidària de cada home i cada dona que col·laboren a construir el Regne de Déu, sabent-ho o sense saber-ho —els «cristians anònims», de què parlava el teòleg Karl Rahner—, gent de fe i gent de bona fe a qui surt de dins treballar humilment a favor dels qui ho necessiten.

Acollir Déu significa crear humanitat: socórrer el foraster, l'indigent, el petit. La importància absoluta de l'altre, de tot ésser humà, es desprèn de la lectura atenta de la Paraula de Déu. Després d'una autèntica experiència d'evangeli sentim la crida —misteriosa i real— a ser hospitalaris a tot ser-ho. Pel camí, els deixebles havien estat discutint qui seria el primer, el més important, i Jesús els instrueix sobre el veritable camí de la grandesa: obrir els braços als nens, o sigui als indefensos.

La causa de Déu sempre va lligada a la causa humana. Qualsevol gest petit i efímer és paràbola d'un fet gran i etern.

La imatge

No és gens estrany defugir un futur de sofriment, de passió i de mort, encara que hi hagi un horitzó de resurrecció. Jesús torna a anunciar el seu futur; ho fa per segona vegada en aquest evangeli.

S'entén la incomprensió dels deixebles que van discutint quin d'ells és el més important. El més important ha de ser el darrer i el servidor de tots; ho recorda la figura de l'infant.

Detall del frontal d'altar dels Apòstols de la Seu d'Urgell (s. XII)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

20 dilluns

—Sant Andreu Kim, Pau Chong i màrtirs Coreans
Esd 1,1-6/Salm 125/Lc 8,16-18

21 dimarts

—Sant Mateu, apòstol i evangelista
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9,9-13

22 dimecres

—Sant Maurici (o Mori) i companys, mrs.
Beata Clemència Riba Mestres
Esd 9,5-9/Tb 13/Lc 9,1-6

23 dijous

—Santa Tecla, vg. i mr.
—Sant Pius de la Pietrelcina, caputxí estigm.
—Santa Sira, vg.
Ag 1,1-8/Salm 149/Lc 9,7-9

24 divendres

La Mare de Déu de la Mercè
Ag 1,15b-2,9/Salm 42/Lc 9,18-22

25 dissabte

—La Mare de Déu de Misericòrdia
—Sant Dalmau Moner, dominic
Za 2,5-9.14-15a/Jr 31/Lc 9,43b-45

26 diumenge XXVI de durant l'any/ Cicle B

—El Sant Crist de Cervera
—Sant Cosme i Damià, germans mrs.
Jornada Mundial del migrant i el refugiat
Nm 11,25-29/Salm 18/Jm 5,1-6/Mc 9,38-43.45.47-48

Admissió als ordes del seminarista Rui Jordi

Redacció

El diumenge dia 5 de setembre el seminarista Rui Jordi Marques i Freire va rebre l'admissió als ordes sagrats de mans de l'administrador apostòlic de Solsona, Mons. Romà Casanova i Casanova. Aquesta celebració tingué lloc a la parròquia de Sant Cristòfol de Súria, on aquest seminarista ha fet un any pastoral.

L'admissió als ordes és un ritu de benedicció solemne de la vocació que el bisbe ha de concedir a tots aquells que s'estiguin preparant per a algun ministeri ordenat en l'Església. Amb aquest ritu el qui aspira al diaconat o al presbiterat manifesta públicament la seva voluntat d'oferir-se a Déu i a l'Església per a exercir l'orde sagrat.

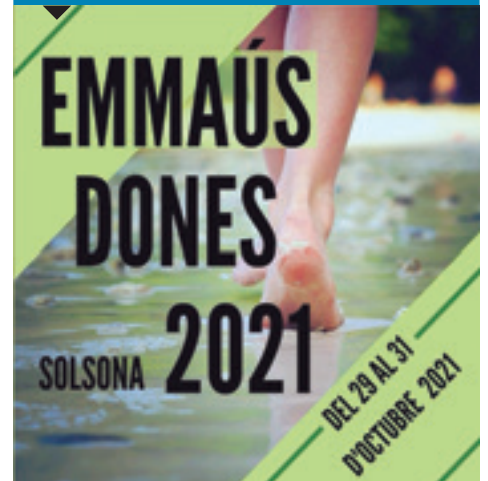
L'eucaristia va ser presidida pel bisbe Romà, concelebrant amb Mn. Marc Majà, vicari general i rector del Seminari Major, i Mn. Joan Casals, rector de la parròquia de Súria. També hi van participar els seminaristes del bisbat de Solsona, amb presència dels familiars del Jordi i tota la comunitat parroquial.

En acabar, la parròquia va oferir un dinar als familiars i amics propers del seminarista, que va tenir lloc a la sala d'actes del col·legi FEDAC de Súria, amb totes les mesures sanitàries pertinents.

Felicitem el Rui Jordi i li desitgem que continuï el seu camí cap al sacerdoci, que el Senyor l'ajudi i l'acompanyi.

Recessos d'Emmaús per a dones i homes 2021

Els mesos d'octubre i novembre del 2021 tornen els recessos d'Emmaús al Seminari de Solsona, un per a dones i un per a homes.

El Recés Emmaús Dones serà del 29 al 31 d'octubre i el Recés Emmaús Homes serà del 12 al 14 de novembre.

Aquests recessos no són uns exercicis espirituals ni un recés convencional. Són preparats per laics, sota la supervisió d'un prevere consiliari que hi dona suport.

Durant el recés hi ha xerrades, pregària, temps per a conversar en grup, música i testimonis de fe de persones laiques.

Més endavant us informarem dels preus, dels terminis d'inscripció i dels contactes. Guardeu-vos les dates!

Convivències del Seminari Major de Solsona

Jacob Budz / Foto: Josexu Santos

Els seminaristes del nostre bisbat, juntament amb el seu rector Mn. Marc Majà, varen fer uns dies de convivència al Seminari de Solsona durant la darrera setmana d'agost clausurant així, tots plegats, les vacances d'estiu.

Durant aquests dies es va alternar el treball manual, al matí –polint i pintant alguns finestrals del Seminari de Solsona– i diverses activitats d'esbarjo, i compartint durant la resta del dia altres activitats. Així, van tenir l'oportunitat de rebre la visita de l'administrador apostòlic, Mons. Romà

Casanova, de participar en la festa de Sant Ramon Nonat amb la comunitat mercedària de Sant Ramon i també en la festa major en honor de la Mare de Déu del Lliri de Vilanova de Bellpuig.

Els dies 6 i 7 de setembre els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà van poder preparar el curs que començarà, per a tots ells, el pròxim dilluns dia 13. Donem gràcies a Déu per aquest estiu i tots els seus fruits i continuem pregant pel nostre Seminari en aquest inici de curs.

El vídeo del Papa – Setembre 2021

«M'alegra molt veure que els joves tenen valor d'emprendre projectes de millora ambiental i millora social, ja que totes dues van juntes. Els adults podem aprendre molt dels joves, perquè, en tot el que té a veure amb la cura del planeta, els joves estan a l'avantguarda. Aprofitem el seu exemple, reflexionem, especialment en aquests moments de crisi, de crisi sanitària, de crisi social, de crisi ambiental, reflexionem sobre el nostre estil de vida. Sobre la forma d'alimentar-nos, de consumir, de desplaçar-nos o l'ús que fem de l'aigua, de l'energia i dels plàstics, i de tants béns materials que són sovint perjudicials per a la Terra. Triem canviar! Avancem amb els joves cap a estils de vida més senzills i respectuosos del medi ambient. I preguem perquè tots prenguem les decisions valentes, les decisions necessàries per a una vida més sòbria i ecosostenible, inspirant-nos pels joves que ja estan compromesos amb aquest canvi. I no són pas ximplers, perquè estan compromesos amb el futur d'ells. Per això volen canviar el que ells han d'heretar, en un temps en què nosaltres ja no hi serem.»

Testament vital, la nostra opció cristiana davant l'eutanàsia

Defensem l'objecció de consciència del personal sanitari

Una bona mort abans que l'eutanàsia

Tots volem una bona mort, sense dolors, sense allargar artificialment la vida ni aplicant acarnissament terapèutic. Volem participar en les decisions sobre allò que se'ns farà i rebre un tractament respectuós i afectuós de part dels professionals de la salut i, quan arriba el moment, estar acompanyats de la família o els amics i tenir l'acompanyament espiritual o religiós que ens ajudi a fer el trànsit.

L'eutanàsia és aquella acció del metge que provoca deliberadament la mort del pacient i, per tant, la seva finalitat és acabar amb la vida d'un malalt. El Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg va dictaminar el 2002

(cas Dianne Pretty) que **no existeix el dret a que et matin**. En el debat filosòfic sobre l'eutanàsia, la defensa d'aquesta acció rau en un estil utilitarista de la vida i la idea de la «qualitat de vida», considerant que hi ha vides que no tenen prou valor i que, per tant, podrien ser eliminades: sobretot, hi ha valor si la persona és productiva. Els catòlics però, considerem que el valor i la dignitat humana no es determina per la qualitat de vida, sinó que és intrínseca a les persones, al marge de les seves malalties i/o discapacitats.

La dignitat és més respectada ajudant a la persona a viure en condicions humanes i sense patiment, que no pas permetent que es pugui demanar la mort. Per això **les cures pal·liatives són tan importants**. Perquè són l'en-

focament que millora la qualitat de vida de les persones malaltes i de les seves famílies, quan s'enfronten als problemes associats amb malalties amenaçadores per a la vida. Les cures pal·liatives proporcionen l'alleujament dels símptomes i integren els aspectes psicològics i espirituals dels pacients, i ofereixen un suport per ajudar-lo a viure activament tant com sigui possible fins a la mort.

Afirmem la vida i considerem la mort com un procés normal dins d'aquesta vida.

EL TESTAMENT VITAL ÉS ESSENCIAL

Per deixar constància de manera anticipada de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar determinats tractaments mèdics i per evitar l'atropellament a la dignitat i a la llibertat de la persona incapacitada. Per ajudar a humanitzar el procés de la fi de la vida.

L'eutanàsia no resol els patiments, destrueix la persona que pateix

El que ens diuen els bisbes de Catalunya

En relació a aquesta important qüestió, els bisbes manifesten:

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església Catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església Catòlica demana la promoció de les cures pal·liatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de la vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort. En aquest sentit, suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei.»

Raons per dir no a l'eutanàsia

- El metge està format per curar i cuidar, no per matar. Perverteix el sentit de la medicina. També trenca la confiança del pacient en els professionals de la salut i provoca por. El pacient i els familiars tenen dret a la millor assistència: unes cures pal·liatives de qualitat i una justa distribució dels recursos sanitaris.
- Per als cristians, la vida és un do de Déu i sempre ha de ser respectat. Ni eutanàsia, ni tampoc obstinació terapèutica.
- La llei de tots els països protegeix el dret a la vida. Les lleis han de protegir la vida dels ciutadans, especialment dels més dèbils.

Permetre l'eutanàsia crea una inseguretats jurídica perquè l'Estat deixa de protegir incondicionalment la vida. Això crea una gran inseguretats i desconfiança en els malalts i les famílies.

- En dret natural, mai és correcte matar a un ésser humà innocent. La dignitat humana no es perd per estar malalt o incapacitat.

Perplexitat, dolor, respecte, esperança

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

En la nostra diòcesi estem experimentant una situació anòmala, fora del que imaginàvem possible. La perplexitat va envair els nostres cors, el de tots, en conèixer la renúncia del bisbe Xavier Novell. No sabíem el perquè i no ens sabíem avenir del que ens passava. Al dolor per la pèrdua del qui va guiar coratjosament i amb zel apostòlic la diòcesi de Solsona durant deu anys, se'ns hi va afegir l'allau d'informacions que apuntaven que les raons personals que fonamentaven la renúncia eren de caire sentimental. I això ens feia encara més dolorosa la pèrdua, perquè ens feia néixer en el cor sentiments d'intensa pena pel que copsàvem com a «fidelitat truncada» o, encara des del caire personal, «paternitat abandonada» o també «fraternitat bandejada». La relació d'un bisbe amb la diòcesi és molt més que la freda realitat d'un capità que fa que les coses vagin de la millor manera possible. La fraternitat, la paternitat, la comunió, la unitat, l'estimació, l'amistat ... (podríem allargar la llista) ens parlen de la relació profunda que neix de la fe en Crist i de la realitat sacramental que ens fa participants de la seva vida divina.

Però ni la perplexitat ni el dolor arran d'aquesta renúncia i dels seus motius no ens poden fer perdre el respecte envers la persona afectada, la qual, com totes, té la seva dignitat in-

alienable. Hem assistit a un circ mediàtic, on l'«encara més difícil» s'ha convertit en un abocador d'informacions mancades del respecte a la intimitat i història de les persones i que produeixen patiment en els cercles més propers, com la família i el mateix bisbat. La crida al respecte i a fugir de les especulacions vanes és necessària per al bé de tothom.

En el cor de molts de nosaltres hi ha patiment pel que no acabem d'entendre i que ens pot fer néixer un sentiment d'absència i buidor, sentiment que, tanmateix, ens duu a la pregària: «Per què, Senyor? Què voleu de nosaltres en aquesta situació que ens pertoca de viure?» En els evangelis hi trobem la narració de la barca dels deixebles amb dificultats enmig del llac de Galilea. Jesús està dormint i els deixebles li diuen: *Senyor, no us fa res que ens enfons- em?* (Mc 4,38). Jesús mana al vent i al mar que cessin i ells l'obeeixen. *Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?*, els diu el Senyor. És el que també en aquests moments ens diu a cada un de nosaltres: ara és l'hora de la fe i de la confiança en ell. El Senyor no abandona mai el seu poble. Per a sortir-nos-en hem de viure la comunió que ens porta a la fraternitat i a la pregària confiada. Necessitem sentir la veu del Senyor i experimentar la força de la seva mà que no deixa que ens enfonsem (Mt 14,23).

